

TÖKI HÍREK

TÖK KÖZSÉG INFORMÁCIÓS LAPJA • 2018. TÉL

KÖZÖSEN KÉSZÜLTÜNK KARÁCSONYRA

December 16-án, advent harmadik vasárnapjának délutánján került sor az idei évben a már évek óta jól megszokott Falukarácsonyra, a művelődési házban. A nap eseményei, kicsit talán rendhagyó módon már délután egykor kezdetét vették: ekkor nyitotta meg kapuit – a ház kistermében és fedett teraszán – az a jótékonyági program, amit a Közös Erővel Projekt szervezett erre a napra. Ez utóbbi Tök község talán legfiatalabb közösségi kezdeményezése, és egy itt élő fiatal anyuka ötletéből kiindulva vált mostanra országos hatókörűvé, azzal a céllal, hogy segítséget próbáljanak nyújtani minél több rászoruló családnak.

A Falukarácsony nyitányaként a gitárzenekar adott elő három számot, de a gyerekek nem álltak fel székeikből a műsor után, hiszen övék volt a záró műsorblokk is. A kettő között előbb Sándor Éva Lilla szavalt el karácsonyi verseket, majd a Sándor-fivérek játszottak el egy igazi különlegességet: egy olyan művet, amit a színészművész, Sir Anthony Hopkins szerzett, még fiatalon, majd szégyenkezve titkolta alkotását ötven éven át, a legszűkebb nyilvánosság előtt is! A nap hátralévő részében a zsámbéki zeneiskola diákjai működtek közre, majd Dózsa Tamás olvasott fel egy ünnepi gondolatfutamot, végül a gitárosok zárták a műsort.

A tartalomból:

- Százmilliót nyertünk útfelújításra
- Sikeresen zárult az uniós pályázat

- Harminc évet ünnepelt a Höcögő
- Látássérültek koncerteztek nálunk
- Kárpátaljai impressziók

Harminc évet ünnepelt a Höcögő

Egész estés rendezvénnyel ünnepelte fennállásának három évtizedes évfordulóját október 13-án környékünk legnagyobb múltú magyar néptáncsoportja, a Höcögő Néptáncgyűttes. Bár az utóbbi években a csoport zsámbéki székhellyel működik, előtte hosszú időn át Tökhöz kötődött a működése – itt zajlottak a próbái, itteni fiatalokból állt össze a tagság java része, és fellépéseik is Tök hírnevét öregbítették. Egyértelműnek ítéltük ezért, hogy mi is beszámoljunk jubileumi rendezvényükről, sőt egy-egy interjú erejéig visszanyúljunk a kezdetekhez, és bemutassuk a mai Höcögő működését is.

Teljesen megtelt a zsámbéki művelődési ház nagyterme azon az októberi délutánon, amelyre a Höcögő Néptáncgyűttes, nagy számú segítőivel megtámogatva 30 éves gálaestjét szervezte. Az est első felét egy jubileumi műsor adta, amely maga is két szál mentén futott: egymással többé-kevésbé párhuzamosan igyekezett bemutatni múltat és jelent, a visszaemlékezéseket vetítésekkel segítve, a nosztalgikus hangulatot pedig a mai repertoár táncjaival felpozdítva. A folytatásban pedig a szervezők táncházra vártak mindenkit, kicsit és nagyot, zsámbékiakat, tökieket és környékbelieket egyaránt, hogy közösen lehessenek részesei, legalább ilyen kis időre a Höcögő életének.

A Höcögő harmincéves története

(a jubileumi rendezvényen elhangzott ismertetés alapján)

A Höcögő Néptáncgyűttest Szabó István „Oszi” alapította 1988-ban Perbálon. Ő az elkövetkező tíz évben művészeti vezetője és elnöke is volt az együttesnek, ez az időszak nevezhető az első meghatározó korszaknak. A csapat környékbeli fiatalokból, iskolás tanulókból állt össze, ennek megfelelően alakult a korosztály is, 12-20 évesekkel. A próbák heti két alkalommal, pénteken és szombaton zajlottak, hiszen a diákélet csak a hétfőig engedett teret ennek a komoly hobbinak a kibontakoztatására. Az év közbeni gyakorlás mellett minden nyáron sor került az edzőtáborozásra, ahol egy teljes hét állt az együttes rendelkezésére, hogy mind szakmailag, mind pedig szórakozás szempontjából kihazozzák magukból a maximumot. A napi 2 x 3 óra tánc mellett reggeli futással, délutáni focizással, esti bulizással töltötték el az időt az együttes tagjai.

A Bartók Táncgyűttesből érkezett Oszi, mint vezető, nagyon komolyan vette a szakmai munkát. Igyekezett többféle módszerrel is elősegíteni a Höcögősök fejlődését. Volt például Molnár-technika tréningjük, ami néptáncosok számára kialakított, különböző képességeket fejlesztő gyakorlatokat jelentett. Gyakran a tagoknak egyesével kellett bemutatniuk az egyes néptáncos motívumokat, ezzel is segítve az egyéni fejlődést. Előfordult, hogy edzőtáborokba egy-egy táncanyag megtanításához, vagy koreográfia készítéséhez külső szakértőt, oktatót hívott, hogy a csapat más tanárokkal is megismerkedhessen. Ezek mind annak bizonyítékai, hogy nagyon szíven viselte az együttes előmenetelét.

A fellépéseket tekintve a Höcögő jelen volt a legtöbb helyi és környékbeli rendezvényen, nemzeti ünnepeink alkalmával is színpadra léptek, de a környékbeli lehetőségeken kívül külföldön is többször megmutatták magukat, például Franciaországban, Németországban, Görögországban és Erdélyben. Ezek az utazások nemcsak szakmai szempontból voltak jelentősek, hanem a közösség összetartó erejének kialakításában, a közös élmények megélésében is. Az

együttes részt vett az országos minősítő fesztiválon, és a Ki mit tud?-okon is, több alkalommal.

Oszinak szokása volt, hogy tanítványaival együtt lépett színpadra, de a fellépési lehetőségért bizony komolyan meg kellett küzdeni, ugyanis mindenki csak akkor kerülhetett be a koreográfiákba, ha már megfelelően megtanulta azokat – ami adott esetben több éves gyakorlást is jelenthetett. Így aki a nyilvános rendezvényeken, közönség előtt is táncolhatott, az igazán büszke lehetett magára.

Röviddel később a Höcögő Perbálról Tökre költözött, és akkori csapata szépen lassan kicserélődött az évek alatt, ez jelentette aztán egy újabb korszak kezdetét is. A fiúknak a katonaság megkezdése volt a vízvonal, a lányoknak a házasságkötés és gyermekvállalás hozta meg a változást az életben, ami után már csak kevesek csatlakoztak vissza a csapatba.

A következő meghatározó időszak Kádár Ignác, becenevén „Náci” szakmai vezetése alatt zajlott, aki a Honvéd Táncgyűttesből érkezett a Höcögőhöz. Ignác igen keményen fogta az együttest, erős kézzel, ám annál nagyobb szeretettel, baráti hozzáállással igyekezett kihozni a csapatból a legjobbat. Sok akkori táncosnak lehet – remélhetőleg – kedves emlék, hogy a névtanulás nehézségeinek elkerülése végett a fiúk ebben az időszakban mind „Gézák” voltak, a lányok pedig „Gizik”, hogy a lehető legzökkenőmentesebb legyen a tánctanulás.

Az együttes továbbra is sok fellépésen mutatkozott be, illetve öregbítette a Höcögő nevét és több alkalommal Erdélybe is kiutazott. Az előző korszakhoz képest jelentős változást hozott, hogy „Náci” már nem állt színpadra az együttesrel – csak egy-egy alkalommal, amikor a nemek arányán segíteni kellett –, hanem inkább olyan koreográfiákat készített, amik csak a táncos palántákéi voltak, és ő külső szemlélőként alakította, tökéletesítette műveit. Később Ignác felesége, Nagypál Anett is több alkalommal vett részt a próbákon, hogy a lányokat segítse táncos előmenetelükben. Ezek az alkalmak azért is voltak emlékeztetések, mert mindaddig nem volt női tanár az együttesben, ezért különösen nagy boldogság volt, amikor párban érkeztek a tanárok, hogy átadják tudásuk legjavát.

A tizenéves fiatalok csodálva bámulták a „nagy” Höcögőt, amikor a zeneiskolában próbáltak, és csak remélni merték, hogy egyszer ők is bekerülhetnek közéjük. Csodák csodájára így is lett, ezáltal újabb utánpótlást kapott az együttes. Az újoncok nagyon szerették a társaságot, a próbák légkörét, és főleg azt, hogy elfogadták őket a felnőttek.

Náci 2009-ig tanított az együttesben, az utolsó évben Ajkára költözött, és bár még onnan is fel-feljárt olykor, sajnos a nehézségek miatt nem tudta tovább vállalni az együttesrel való munkát. Ugyanebben az évben a Höcögő is „elköltözött” Tökről, ezúttal Zsámbékra, mert a töki próbahelyükön felújítási munkálatokat kezdtek. Szintén 2009-ben került először megrende-

zésre a szervezésükben a Nyakas Gála, amely akkor még Kistérségi Néptáncgála néven futott.

A 2010-es év ismét újdonságokat hozott az együttes életébe. Mihalovics Márk és Hetényi-Kulcsár Klára, a Magyar Állami Népi Együttes táncosai jöttek el, hogy tanárai legyenek a csapatnak. Úgy alakult, hogy csak egy évig tartott a közös munka, de eredménye a kalocsai táncok megtanulása, és egy szép koreográfia lett. Ezután volt még néhány próbálkozás másik tanárokkal, de sajnos egyikből sem lett tartós kapcsolat. Ezért a Höcögőből önképzőkör alakult, hogy ne hulljon szét a csoport. A régi koreográfiákat vették elő, és videókról tanulták vissza, hogy a fellépéseiknek, melyekre meghívást kaptak, eleget tudjanak tenni. A külföldi utazások is megmaradtak, szerencsére, többször látogattak el Erdélybe és Németországba is. Az együttes tagjai közé ebben az időszakban is több ifjanc került be, olyanok, akik kinőttek a zsámbéki Csicsergő Néptáncgyűttesből. Őket is igyekeztek bevonni a táncokba, és 2014-ben már felléptek a karácsonyi műsorban. Szintén ettől az évtől a Höcögő aktív szereplője lett a zsámbéki szüreti felvonulásoknak, illetve több táncos is volt már bíró vagy bíróné. Ezek alatt az évek alatt a Höcögő életét körbelengte a tanárkeresés feszültsége, izgalmai és a tanár nélkül maradás nehézségei, de a csapat még ebben az időszakban is ellátta kötelezettségeit, eleget tett a fellépéseknek, felkéréseknek. Végül 2015-ben ifj. Szeverényi Barnabás, a Honvéd Táncgyűttes táncosa lett az új tanár, aki fiatal volt és lelkes, így a csapat egy időre ismét fellélegezhetett a keresés terhe alól – sajnos nem sokáig. Két évig folyt a közös munka, új táncanyagokkal és koreográfiákkal gazdagodott az együttes, 2017-ben viszont megszűnt az együttműködés és ismét táncotár nélkül maradt a Höcögő.

Ez a korszak tanár nélkül nem volt egyszerű, de minden évben sok fellépés volt, és Erdélybe is kijárt az együttes. Sok olyan időszak volt, amikor nehéz volt, mert vagy kevesen voltak (előfordult, hogy 7 emberből állt a csoport), vagy nem volt tanár, de mégis mindig volt pár lelkes tag, aki nem hagyta, hogy széteszen ez a csoport. Akik szívvel-lélekkel táncoltak, azok nem bírták abbahagyni, vagy csak nagyon-nagyon nehezen. A tagok együtt éltek meg örömet, bánatot, sikert, csalódottságot, sokszor feladhathák volna, de nem tették. A „Höci” az életük része volt, és ennek a csoportnak köszönheték, hogy tartoznak valahova, hogy ilyen remek barátai vannak, akikkel tényleg jóban, rosszban kitartottak és kitartanak ma is egymás mellett.

A Höcögőnek a felrészülést, megújulást egy budapesti táncos házaspár, Horányi Csaba és Horányi-Pirók Panka hozta meg, akik 2017 októbertől lettek művészeti vezetők. Az elmúlt egy év az összeszokásról, a harmonikus munka kialakításáról szólt, de több változáson is keresztülment a csapat. Az első közös sikert a karácsonyi műsor hozta, mely nagy lendületet és lelkesedést adott mindenkinek. Csabó és Panka több új tagot is toborzott budapesti tanfolyamukról, és jó néhányukból, akik vállalták az együttesben táncolás

feltételeit, kötelezettségeit, mostanra igazi Hős lett. Karácsony után gőzerővel készültek egy nagyobb megmérettetésre, melyre májusban került sor, az ajkai Bakony Néptáncfesztiválra, ahonnan különdíjjal tértek haza. A lelkes készülődés mellett persze több színpadra lépés is volt tavasszal, melyeken szintén sikeresen szerepelt az együttes. A nyarat a hagyományos, idén tizedik alkalommal megrendezett Nyakas Gála nyitotta és a szüreti bál zárta, ám közöttük júliusban edzőtábor is tartottak, ami mind szakmai szempontból, mind összehangolódás szempontjából hasznos és eredményes volt. A nyárból visszatérve pedig erre a mostani műsorra készült az együttes, és reméljük, hogy még jó sok közös produkció fog születni az elkövetkező években.

Egy veterán szemével

Nem sokan vannak, akik e harminc év alatt mindvégig – vagy legalább az időszak túlnyomó részében – a táncsoport közelében maradtak; e kevesek egyike Csepilek Mónika, aki igazi „kemény magos”, veterán Hőcögős. Miután a jubileumi műsor célja az ünnepelés mellett az elmúlt időszakra való visszatekintés, a nosztalgizálás volt, a mindenki tagság nevében ő osztotta meg meghatározó gondolatait a közönséggel, e három évtizedre visszatekintve.

„Harminc év ... szokták mondani, még gombócból is sok. Egy emberöltőnél is több. Harminc év ... mindenkinek mást jelent, de mindenkinek jelent valamit. Valakinek csak egy régi hobbi, valakinek fiatalkori emlék, valakinek élete meghatározó része. Ki hosszabb, ki rövidebb ideig volt a Hőcögő tagja, de mindenkiben nyomot hagyott. Születtek szerelmek, szövődtek házasságok, életre szóló barátságok. Vannak, akik a Hőcögőben találták meg életük párját, és vannak, akik a Hőcögő révén. Van, akit ez indított el a pályáján, és van, akinek mai napig élete része – így vagy úgy – az együttes. Sokan megfordultak itt, kezdetben a vízvélasztó a fiúknál a katonaság, lányoknál a házasság, gyerekek voltak.

Később a munka miatt hagyták abba sokan a táncot. Már nem csak a gondtalan diákeveket éltük. Felöltünk. A harminc év alatt voltak új táncosok, visszatérő táncosok, és voltak, akik el sem mentek. Utztunk sokat itthon és külföldön, kirándultunk, edzőtáboroztunk, strandoltunk, buliztunk. Több száz fellépésen, műsoron vagyunk túl. Voltak kemény próbáink, izadtunk, elfáradtunk, rengeteget táncoltunk, együtt sirtunk, neveltünk. Voltak könnyebb és nehezebb időszakok. Maradtunk művészeti vezető nélkül hosszú időre, de kitartottunk és itt vagyunk. Mindenkinek adott valamit a Hőcögő. És mindenki adott valamit a Hőcögőnek. Mert nélkületek most nem lennénk itt. Harminc évvel ezelőtt néhány fiatal összeállt és megalakították a Hőcögőt. Akkor még talán nem is gondolták, mi lesz belőle. A mai táncosok közül sokan még nem is éltek akkor, vagy még pici gyerekek voltak. Az alapítók, a régi táncosok pedig már nem ismerik az újakat. Mégis van valami közös bennük. A

magyar néptánc és a hagyományok szeretetén túl a Hőcögő. Egy társaság, ahová jó tartozni.

Harminc évvel ezelőtt nem gondoltuk, hogy ennyi évet megél az együttes, de most reméljük, hogy még legalább ennyit meg fog. Reméljük, hogy mindig lesznek olyan fiatal és régebb óta fiatal táncosok, akiknek legalább ennyit jelent majd a Hőcögő, mint nekünk. Akik tovább viszik a táncot, ha mi már nem bírjuk.”

Köszöntés és köszönet az önkormányzatoktól

Amint az előzőekből már kiderült, az idők folyamán három település is otthont adott a néptáncsoportnak, hosszabb-rövidebb időre. Ha viszont mindhárom település vezetése beszédet akart volna mondani ezen a délutánon, az bizvást elviharhatna a hangsúlyt a rendezvény fő céljáról, az ünneplésről és az együttről örömről. Az érintett önkormányzatok nevében ezért a jelenlegi székhely, Zsámbék polgármestere, Horváth László tartott csak rövid köszöntő beszédet, köszönetet mondva e három évtizedért mindenkinek, aki bármit is tett ez idő alatt a táncsoport javára.

Horváth László előjáróban felhívta a figyelmet, hogy a Hőcögő jubileuma nem az egyetlen harminc éves évfordulónk ebben az évben: hiszen Zsámbék és Tök Wettenberggel létrejött partnerkapcsolata is pont ennyi időt ível át. Mint mondta, ez elképesztően nagy idő, hiszen aki akkor csecsemő volt, mára családos felnőtté válhatott, egy közösség pedig legalább ennyit tud változni három évtized alatt. Ahhoz pedig – mint mondta – különösen sok munka kell, hogy egy szervezet ennyi ideig együtt tudjon maradni: nemcsak munka, de lelkesedés, szeretet és barátság is.

Horváth László kitért arra is, hogy városa 2009-ben „megnyerte” magának a Hőcögőt, tehát a csoport mögött álló egyesület Zsámbékon van bejegyezve, de fontosnak tartotta hangsúlyozni, hogy nem akarnak ez ügyben versengeni Tökkel. Mint mondta, Zsámbék nem „ellopta” a Hőcögőt, és szívesen osztják rajtuk, hiszen amit a táncosok a színpadról adni tudnak, az is mindenkié, aki nézi őket, és nem válik attól kevesebbé, ha népesebb a közönség.

Beszélt még arról is, hogy 2009 óta, amióta a csoport Zsámbékon működik, minden évben sor kerül a szervezésükben egy nagy tömegeket mozgató táncgálára. Adventi műsoruk pedig rendszerint olyan népszerű, hogy minden ajtót ki kell nyitni a művelődési

házban, hogy elférjenek a jelenlévők. Ezekért a programokért ugyancsak köszönetet mondott a Hőcögőnek és az egyesületüknek, hiszen mint mondta, ezek az alkalomok tovább emelik a zsámbéki programkínálat színvonalát, ráadásul a táncgála vizuális megjelenésének a hátterét is a város jelképe, a romtemplom adja. Végül méltatta az együttest azért is, mert nem pusztán bevonzák a közönséget a rendezvényeikre, de sok olyan embert is meg tudnak táncoltatni, akik amúgy nem gyakorolják a néptáncot.

„Köszönöm mindenkinek: mindenkinek, aki az elejétől kezdve bármilyen mértékben részt vett az ő munkájukban, hálás szívvel köszönöm Zsámbék, Tök és minden magyar ember nevében azt, hogy a mostani egyesületi vezetők, az elődeik és azok, akik a tanárai voltak, oktatták őket, köszönöm mindenkinek azt a munkáját, amit ebbe az egészbé beletett” – zárta ünnepi köszöntőjét Horváth László.

Volt azért műsor is

Eddig csak múltidézésről és ünnepi beszédekről esett szó, ez alapján még azt a látszatot is kelthetnénk olvasóinkban, hogy műsor nem is volt ezen a délutánon, vagy ha volt is, nem lépte át a tudósító ingerküszöbét. Természetesen ez nem így történt: a műsor első egy óras, kötöttebb részében is három táncos műsorblokkot élvezhetett a közönség, a beszédek előtt, között és után, a szünet után pedig öszszébb húzódtak a széksorok, és vérpezsdítő tánccház vette kezdetét, éjszakába nyúlóan. A rendezvényt nyitó produkció egy magyarlápádi tánc volt, ezt a második blokkban egy szilágysági összeállítás követte, a finálé pedig a megmosolyogtató mezősegi öszzerőffenés címet viselte – ez utóbbihoz a jelenkori csoporttagok több régi táncost is maguk közé hívtak a közönség soraiból.

A szervezők külön köszöntötték a színpadon mindazokat, akik megjelentek az elmúlt 30 év művészeti vezetői, illetve a csoportot fenntartó egyesület vezetői közül. Kiszóltatták azt a négy-négy fiatalembert és fiatalasszonyt is, akik az idők során táncospárba házaspárrá léptek elő – Szabó István tréfásan példaként is állította őket a mai fiatalok elé, hiszen mind a négy páros együtt él az esküvő óta, ami szerinte a Hőcögőt is dicséri. Ki kellett penderülnie a közönség elé Ács Katalinnak is, aki annak idején, fiatal lányként az együttes névadója lett. Mindezek mellett természetesen a torta sem maradhatott el: a jelenlévők nem kis meglepetésére egy csodálatos grillázstorta-kompozíció készült erre a kerek évfordulóra.

Nyílt nap Adyligeten

Nyílt napot hirdetett az Adyligeti Rendészeti Szakgimnázium a rendészeti jellegű hivatások iránt érdeklődő fiatalok számára, 2019. január 24-ére.

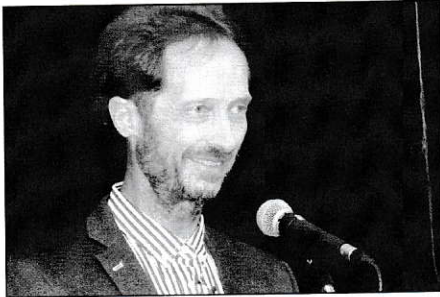
A nyílt nap 9 órakor az intézményről és az ottani képzésekről szóló tájékoztatóval kezdődik, majd a Pest Megyei és a Budapesti Rendőr-főkapitányság, illetve más rendőri szervek bemutatkozásait hallhatják az érdeklődők. Lesz lovas és kutyás bemutató, fegyverzeti és intézkedéstaktikai bemutató, illetve lehetőség lesz kötetlen beszélgetésre is az ott tanuló diákokkal. Az oktatóktól a felvételi vizsgák követelményeiről és azok menetéről lehet érdeklődni, a napot pályaválasztási tájékoztató zárja. A nyílt nappal, valamint az intézménnyel kapcsolatos kérdések ügyében az érdeklődők a tanulmányi osztályhoz fordulhatnak (Remeteszőlős, Nagykovácsi u. 3., „B” tantermi épület, földszint 019. iroda).

Amikor még Tökön működött a tánc csoport

Szabó István „Oszi” a Höcögő kezdeteiről

Bár harminc évet ivelt át a Höcögő Táncgyűttes történetének ismertetése, amit Szűcs Teréz olvasott fel a csoport jubileumi rendezvényén, ez azt is jelentette, hogy egy-egy időszakról arányaiban viszonylag kevés szó eshetett. A programon azonban részt vett Szabó István „Oszi” is, aki az első évtizedben volt a táncosok művészeti vezetője – amikor a Höcögő jobbára Tökön működött. Őt ezért arra kértük, hogy a „hivatalos” visszaemlékezésnél kicsit részletesebben idézze fel saját emlékeit arról az időszakról.

– Kedves Oszi! A jubileumi műsorban elhangzott, hogyan tartja számon saját múltját alakulását a Höcögő. Szeretném azonban arra kérni, hogy saját emlékeit is elevenítse fel az alakulás időszakáról, hogy miként indult az együttes működése!

Az 1980-as években én a Bartók Táncgyűttesbe jártam Budapesten, ott is laktam, de itt volt a nagyszüleim háza Zsámbékon, ezért sokat megfordultam itt. A szomszédságból Baranyai Laci, aki tudta, hogy táncolok, többször szólt nekem, hogy jó lenne itt néptáncot tanítani, mert volna rá igény. Én sokáig kitértem a kérései elől, de teltek-múltak a hónapok, és újra jött; mindig újságolta, hogy éppen milyen probléma volt – kijártak valakik Budapestről néptáncot tanítani, de hol jöttek, hol nem... Addig-addig mondogatta, amíg ráálltam, hogy lemegyek a zsámbéki művelődési házba, és megbeszélem az igazgatónővel, hogy akkor jövök oktatni.

Ő azonban nem fogadott szívesen, mert nem volt erre felkészülve, egyáltalán nem volt pozitív a hozzáállása... Én viszont már belelkésültem, ezért azzal a lendülettel elmentem Tökre, ahol Fésű József volt akkor az igazgató, és akit ma is nagyon tisztetek. Ő nagy lelkesedéssel fogadott, biztatott, hogy jöjjenek, mert csak erre vártak. Fontos a dátum: ez még valamikor 1987 körül volt, tehát bőven a rendszerváltás előtt. Abban az időben nagy volt a népszerűsége a néptáncnak, mert ha bármelyik községi tanács reprezentálni akart valahol – akár a határokon belül, akár külföldön –, legszívesebben néptánc csoportot vittek. Úgyhogy a legtöbb település vezetésének kapóra jött, ha volt egy jól szervezett néptáncos csapata.

Közben Sallai Sándor perbáli iskolaigazgató elhívott tanítani az ő iskolájukba, Sallainé Kati pedig Zsámbékra invitált, amikor megtudta, hogy Tökön tanítok néptáncot. Ő az ottani iskolában oktatott néptáncot saját maga és a gyerekek örömeire, de bajlódott azzal, hogy egyedüli nőként, férfi minta hiányában hogy mutassa be a férfi táncokat, illetve a férfi szerepeket a páros táncokban. Így esett, hogy egyidejűleg tanítottam Zsámbékon, Tökön és Perbálon is, és főként e három falu fiataljaiból – akik

még többnyire általános iskolába jártak – alakult ki a hosszú ideig működő egységes gárda. Persze volt olykor némi cserélődés, illetve táncoltak az együttesben Budapestről, Solymárról és Budakesziről jött fiatalok is, de a csapat gerince változatlan maradt. Természetesen nem minden alakult zökkenőmentesen. Az elején volt, amikor azt éreztem, hogy érdekesnek találták az ottléteimet – bár talán én magam voltam igazán érdekes számukra, azzal, hogy Budapestről érkeztem, és olyat próbálok tanítani, ami ott nem volt odáig. De a tánc annyira azért nem fogta meg őket: volt, hogy ki-be ugráltak az ablakon

– persze fiatalok voltak és nem igazán volt nagy a fegyelem a köreikben. Szép lassan kellett felépíteni az egész közösséget, és megtanítani őket arra, hogy ha próba van, akkor próba van! Mindenesetre nem a legelső társaságból alakult ki az első igazi kemény mag, hanem azokból, akiket korábban még piciként tanítottam az iskolában, és menet közben csatlakoztak. Belőlük lettek azok, akikkel már el lehetett járni előadásokra, minősítő versenyekre is, akikkel ki lehetett tűzni célokat, és akikkel valóban el is értünk komoly eredményeket.

Az én számításaim szerint egyébként, attól kezdve, hogy elkezdtem itt néptáncot tanítani, tizenkét év telt el odáig, amikor elkerültem innen. A tánc csoport tíz évre datálja ezt az időszakot, de azért, mert ők 1988-at tartják a kezdőpontnak, nekem viszont úgy rémlik, hogy a legelső tanítási próbálkozásaim még 1986-ban voltak. Amit az együttes a „töki időszakaként” említett, nagyjából az volt az én időszakom is – többször volt, hogy Perbálon tartottunk próbát, de én igazából Tökön vezettem a csoportot.

– Hogyan alakultak az első, kistérségen kívüli fellépések, versenyeken való részvételek?

Az első minősítő versenyünk még 1989-ben volt, ott rögtön Ezüst 3 fokozatot értünk el, ami döbbenetes sikernek számítot. 1993-ban újból indultunk minősítő versenyen, addigra kicsit változtattak a minősítési rendszeren, így ott néhány ponttal csúsztunk le a „kiválóan minősült” kategóriáról. Talán ha a viseleteinkre több forrás jutott volna, a csúcsra is feljuthattunk volna. A versenyek előtti nyáron mindig Puzstamaróra jártunk táborozni, olyan is volt, még az első években, amikor az edzőtáborból egyenesen a Tökön tartott augusztus 20-i műsorra jöttünk haza, ott felléptünk, előadtuk a műsorunkat, aztán készültünk tovább a minősítőre, és nem sokkal utána mentünk is.

Idővel egyébként már két csapatunk is lett: voltak a feltörekvő picik, és volt egy kicsit nagyobbakból álló társaság. A két csapat átlagéletkora között három-négy év lehetett eltérés, a kisebbekkel – akik zömmel ötödikesek-hatodikosok voltak – inkább Perbálon próbáltunk, a nagyobbakkal pedig Tökön.

A kicsikben ennek megfelelően mindig megvolt annak az izgalma, hogy vajon kerülhetnek már fel a nagy együttesbe, és vajon bekerülhetnek-e egyáltalán. Én persze „fütöttem” is őket, mondogattam nekik, hogy tartunk majd felvételt, a nagyok is megnézik, hogyan táncolnak – ez is nagyon lelkesítően hatott rájuk. Nagyon jó szórakozás volt ez az egész, nekem is és nekik is, érzelmileg rendkívül gazdag időszakot éltünk meg akkor.

Annyit mondanék még, hogy akkoriban – és főleg amikor ott hagytam az együttest – senki nem gondolta, hogy a 30 éves jubileumi műsoron fogunk majd együtt ünnepelni, régiek és újak. Furcsa ezt mondani, hogy újak, mert a jelen táncosai között vannak még a régiek közül is: Csepilek Mónika, Ványi Kata, és pár éve még több régi fiú is aktívan ropta a táncot. Az én elmenetelem időszaka nagy kihívás volt az együttesnek; köszönet az akkori elszánt gárdának, akik nem hagyták magukat felszámolódni. A Höcögő Néptánc Egyesület átmentése pedig – a jogi formára gondolok – Kocka Juditnak és Hudák Jánosnak köszönhető.

– Honnan ered, mit jelent pontosan a Höcögő kifejezés?

Ez egy táncritmus jelzése, a dunántúli táncoknál gyakran használják, több dialektusban is a ti-ti-tá ritmusképlet jelölésére. Mondták azt is, hogy na, most höcögjél – ez egy mozdulatsort jelentett erre a ti-ti-tá ritmikára, és annak a neve is ez. Miután a mi név választásunk idején még sehol az országban nem volt ilyen nevű együttes, nagyon kapóra jött nekünk, és nagyon jól is hangzott – annyira jól, hogy azóta is ez a neve az együttesnek. Úgy tudom, azóta már létesült egy másik Höcögő nevű táncgyűttes, azt hiszem, Bakonyársárányban, vagy valahol azon a környéken, de ők valószínűleg nem is tudnak erről a mi együttesünkről, vagy legalábbis nem tudtak az alakulásuk idején.

– Ön egyébként foglalkozott máshol is tánc tanítással?

Főleg itt dolgoztam, bár hívtak több helyre is. Eleinte egy ideig párhuzamosan voltam itt is és a Bartók Táncgyűttesben is, aztán a Bartókot megszakítottam, ezért akkor egy időben csak itt dolgoztam – sőt, volt egy olyan rövid időszak, amikor semmi mással nem foglalkoztam, csak táncoll. Utána megfájdult a derekam, műtétet is be kellett iktatnom, szóval egy eléggé rossz időszak következett akkor. Ezért úgy kellett döntenem, hogy feladom ezt az egész táncolást. Egyszerűen nem tudtam volna már újat mutatni a gyerekeknek, olyan magas szintre került addigra a táncminőségük. Ők várták volna az újabb impulzusokat, aminek viszont én akkor már nem tudtam eleget tenni.

– Végül hadd kérdezzem meg, civilben mivel foglalkozott, illetve mivel foglalkozik jelenleg?

Én bútorrestaurálással foglalkoztam már akkor is, és azóta is, illetve a hagyományőrzés egyéb más formái is mindig foglalkoztattak. Tatán élek, oda házasodtam, a Höcögő töki gárdája még ismerte a feleségemet is, sőt az első gyermekem megszületése is arra az időszakra esett. Azóta a gyermekeim táncosok lettek – a jubileumi rendezvényre is eljöttek egyébként –, a feleségem meg zenész. A tatai Pötörke Néptáncgyűttesnek azóta is oszlopos tagjai vagyunk, tehát azt mondhatom, hogy ez a szerelem a néptánc iránt azóta sem múlt el, nem szakadtak meg ezek a kapcsolataink.

Fiatalos lendülettel a negyedik évtizedbe

Alig egy éves, de annál lelkesebb a Höcögő új vezetése

Lelkes fiatal táncospár készítette fel a Höcögő táncosait a kerek évfordulós rendezvényre: Horányi Csaba és Horányi–Pirók Panka már zsámbékinak ismerte meg az együttest, amit alig több, mint egy éve irányítanak művészeti vezetőként. Mégis most, amikor a táncsoport a jubileumát ünnepelte, illőnek gondoltuk, hogy őket is bemutatkozáásra kérjük, illetve arra, hogy adjanak betekintést olvasóink számára a Höcögő jelenébe is. Személyes interjút sajnos nem sikerült összehoznunk, de Horányi–Pirók Panka írásban is szívesen válaszolt az e-mailben elküldött kérdéseinkre.

– Kedves Panka és Csaba! Kezdjük azzal, hogy mikor és hogyan kerültetek kapcsolatba a táncsoporttal; miért kerestek ők új művészeti vezetőt, és hogy alakult ki, hogy végül ti lettek azok?

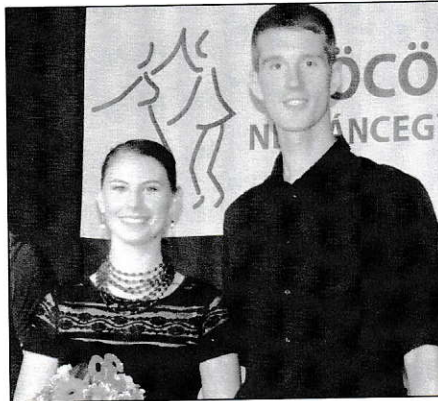
A Höcögő Néptáncgyűtesbe tavaly ősszel, azaz 2017 októberében kerültünk. Az előttünk lévő vezetővel felbomlott az együttműködésük, ezért kezdtek új embereket keresni a posztra, akik mi lettünk. Tudni kell, hogy az együttes életében többször is volt olyan időszak, amikor művészeti vezető nélkül maradtak, és ezek nagy nehézségeket jelentettek a közösség életében. Ennek következtében biztosan tartottak attól, hogy most megint újabb vezetőket kell megszokniuk, és benne van a pakliban, hogy a kezdeti fellángolás mégsem hoz tartós kapcsolatot. Szerencsére az első találkozás nagyon pozitívan sikerült, és azóta is folyamatosan dolgozunk valami együtt, egyre jobban összekovácsolódunk. Bár voltak, vannak néha hullámvölgyek – mint minden közösségben –, eddig az összeset sikerült megoldanunk. Reméljük, hogy még sok-sok eredményt érhetünk el együtt!

És hogy hogyan is hozott minket össze a sors? Nekem az unokatestvéreim régebben tagjai voltak az együttesnek, kislányként jártam is néhány előadásukon, így nem volt teljesen idegen számomra a csapat. Még annak ellenére sem, hogy az unokatestvéreim távozása után lényegében elhalt ez az ismeretség. Később, 2016-ban varrattam egy viseletet magamnak Csepilek Mónikával, akiről tudtam, hogy az együttes tagja és gyönyörűen varr. Egy évvel később, 2017-ben tőle kaptuk az első levelet, hogy az együttes művészeti vezetőket keres és ránk gondoltak. Meghívtak egy próbájukra, amiről mi azt gondoltuk, hogy őket megnézni / megfigyelni megyünk, de mint a helyszínen kiderült: ők arra számítottak, hogy rögtön meg is tartjuk a próbát. És végül így is lett. Azóta már jó sok közös próbán túl vagyunk. :)

– Mit tudhatunk személy szerint rólatok, milyen táncos múlttal, „előélettel” vállaltátok el a csoport vezetését? Mi mással foglalkoztok még ezzel párhuzamosan?

Mi, Csabival a Kertész Táncgyűtesben ismerkedtük össze, 2013-ban, és nagyjából akkor kezdődött a közös munkánk. Először alkalmasszerűen, hétfőként tartottunk oktatásokat, ami aztán idővel kinőtte magát és most már a Marczibányi téri művelődési házban tartunk folyamatosan három tanfolyamot is felnőtteknek. Emellett rendszeresen vannak intenzív hétfői oktatásaink is, és minden nyáron tábor is szervezünk.

A Höcögő előtt 2 éven át a Keszegi Kincskeresős Néptáncgyűtesnek voltunk a művészeti vezetői,

ebből fakadóan már rendelkezünk némi tapasztalattal az együttesvezetést illetően. Természetesen most is minden, az együttesrel eltöltött órában mi is tanulunk valamit, igyekszünk folyamatosan fejlődni és egy jó együttműködést kialakítani a csapatunkkal.

A tanulmányainkat tekintve mindketten több együttesben is megfordultunk tagként és igyekeztünk többféle tanítási stílust is megfigyelni a mestereinktől. Én már rendelkezem egy táncos és próbavezető BA diplomával, melyet a Magyar Táncművészeti Főiskolán szereztem, jelenleg is oda járok táncanár mesterképzésre, ahol júniusban fogok diplomázni. Csabó pedig egy emelt szintű, 2 éves, néptánc csoportvezetői tanfolyamra jár, egyszerre fogunk végezni.

– Hogyan működik jelenleg a táncsoport, mekkora a jelenlegi létszám, vannak-e Zsámbékon kívüli tagok is, értetek-e már el esetleg említésre méltó eredményeket közösen, milyen fellépésekre készültök mostanában, milyen terveitek vannak az előttünk álló időszakra?

Jelenleg a táncsoport kb. 10 párral, azaz 20 fővel működik. A tagok fele Budapestről jár, őket mi hívjuk meg az együttesbe, mert szerettük volna kicsit bővíteni a létszámot. Tervben van, hogy tagfelvételt bizonyos időközönként hirdessünk.

Az első nagyobb sikerünk a 2017-es karácsonyi műsor volt, hiszen októberben érkezünk és december közepére egy órás műsorral kellett előállnunk. Rengeteg munkát fektettünk bele mi is, és természetesen a csapat is, így – minden izgalom ellenére – nagyon jól szerepeltünk. Nagy létszámú közönség jött össze és sok-sok gratulációt zsebelhettünk be. Talán ez a siker adott lendületet ahhoz, hogy jelentkeztünk a XXIII. Bakonyi Néptáncfesztiválra, melyet 2018 májusában tartottak. Itt „Hagyományápoló táncos közösség” különdíjban részesültünk. Szintén nagy sikerrel zártuk a nyáririndító Nyakas Néptáncgálát és az együttes 30 éves gálaműsorát is

októberben. Most, az őszi hónapokban gőzerővel készülünk a „Karácsonyi forgatag” című műsorunkra, melyet december 15-ére szerveztünk meg, a zsámbéki művelődési házba.

Jövőbeni terveink, hogy a saját, illetve helyi rendezvényeken kívül minden évben bemutatkozunk egy nagyobb volumenű, esetleg nemzetközi kulturális fesztiválon, valamint, hogy időszakosan megmérgetessük magunkat egy-egy versenyen, minősítő fesztiválon. Úgy gondoljuk, hogy ezek minket is fejlesztene szakmailag és a tagoknak is hasznára válna, új lendületet adna, nem beszélve arról, hogy a csapatot is összekovácsolja.

– Mekkora feladatot jelentett a jubileumi rendezvény megszervezése, ebből mennyi hárult rátok, kiktől kaptatok olyan mértékű segítséget, amit érdemes lenne külön is kiemelni, és mennyire voltak elégedettek (akár személy szerint ti, akár a csapat) a végeredménnyel?

A 30 éves jubileumi műsor megszervezése nagy feladat volt, sok fáradozással, de úgy gondoljuk, hogy szépre, meghatóra, ünnepi hangulatra sikeredett, ezért mi nagyon elégedettek vagyunk. A legnehezebb feladat talán az volt, hogy mi Csabival még csak egy éve vagyunk itt, de a műsornak 30 évet kellett felölelnie. Mi 29 évről nem sokat tudtunk, de rengeteget segítettek az együttes olyan tagjai, akik szinte a megalakulásnál is jelen voltak. Rengeteget meséltek, hoztak képeket, videókat, amik mind-mind hozzájárultak ahhoz, hogy teljesebb képet kapjunk az együttes múltjáról. Szintén rengeteget munkálkodott az egyesület elnöke is a műsor érdekében.

A műsor után jóleső volt hallani a régebbi tagok dicséret szavait, hogy látják a fejlődést az együttesben, meg hogy néha meghatóta, néha megnevetette őket az előadás. A napot egy fergeteges táncszettel zártuk és amikor körbenéztünk, akkor szavak nélkül is tudtuk, hogy sikerül örömet szerezniük mind a régi, mind pedig a jelenlegi tagoknak, vezetőeknek és mindenkinek, aki valamely módon részese volt a Höcögő életének.

Megúszható a sorban állás a NAV-nál

Ezentúl teljesen elkerülheti a sorban állást, aki valamilyen adóügyet szeretne személyesen intézni a Nemzeti Adó- és Vámhivatalnál (NAV), erre ma már több lehetőséget is kínál az adóhatóság.

A www.nav.gov.hu honlapon mostantól bárki előre foglalhat ügyintézési időpontot, a NAV központi ügyfélszolgálatára. Ugyanott az átlagos várakozási időkről is tájékozódni lehet, így biztosan elkerülhető a szükségtelen sorban állás. A honlapon a kiválasztott ügyfélszolgálat címére kattintva foglalható időpont, legkorábban másnapra, legfeljebb pedig két hétre előre. A legközelebb eső ügyintézési hely megtalálásában az ügyfélszolgálati kereső segít.

Lakhelytől függetlenül bármely ügyfélszolgálaton van lehetőség ügyintézésre a legkeresettebb 12 ügykörben, például jövedelemigazolási, bevallási ügyek terén és ügyfélkaput érintő teendőkben. Személyes ügyintézéshez adókartya és egy személyazonosságát igazoló okmány kell; más személy ügyének intézéséhez egy meghatalmazás is szükséges.

A központi ügyfélszolgálatokra az alábbi link beírásával lehet időpontot foglalni: http://nav.gov.hu/nav/szolgaltatasok/ugyfelszolgalati_idopont_foglalasa.